

mort des del mateix moment de la concepció. Per altra banda, els problemes d'imatge, la demagògia sobre temes com ara la llengua o el presumpte xantatge competencial semblen més importants per a l'opinió pública que la necessitat de modernitzar les estructures i fer competitiva l'economia. S'està fent un intent de reconduir la política cap a la racionalitat, però l'enrenou no deixa escoltar el missatge.

Jo crec que a la llarga això obligarà CiU a donar una passa més. La necessitat de conduir el programa, no només de formular-lo, l'obligarà a implicar-se més i més en el Govern de Madrid, cosa que Pujol segurament no desitja, o almanco no desitja fins que s'hagi tancat el capítol del pacte autonòmic. Fins ara hi ha l'excusa del congrés del PSOE per retardar la decisió. Però la situació no aguanta. L'espai de maniobra s'es-

treny. CiU comença a veure com pesen més els desavantatges, perquè s'està perdent la batalla de la imatge per culpa de la ràdio i la televisió, que els indubtables profits que s'estan obtenint. Per tant, caldrà un canvi de rumb. Per evitar que González viatgi cap a Europa i no cap a l'esquerra nostàlgica, necessitarà una força que ara no té. El programa, la necessitat de decidir, imposarà la lògica de la coalició.

Josep Melià

Rebel·lió de les masses 'xe'

Farta de fracassos, l'afició de València CF ha d'escollir entre un projecte innovador i un altre de continuista, segons J. J. Pérez Benlloch.

En la nit del pròxim dimecres, dia 9, el València CF estrenarà president i consell directiu, en el supòsit que no es produeixca una tupinada i l'actual procés electoral acabe al jutjat de guàrdia. Conclourà així una lluita pel poder que ha estat, probablement, la més agitada i prolongada en la història del club. Va començar tres mesos arrere en circumstàncies certament curioses. L'equip estava al capdavant de la classificació lliguera i havia vençut 3-1 al Karlsruhe, el seu oponent en la UEFA. Bufaven vents de bonança i, això no obstant, contra tot pronòstic, un ex-conseller, Paco Roig, va alçar la bandera de la subversió contra el quadre directiu, liderat llavors per Artur Tuzón.

Amb la temeritat i la fermeza del visionari, l'esmentat Roig va anticipar públicament les calamitats esportives i econòmiques que planaven sobre l'entitat. Totes s'han anat acomplint implacablement: resultats humiliants en els terrenys de joc, escàndols en la gestió, deslleialtats entre els consellers i un forat econòmic que hipoteca el pròxim pressupost, tercer per la seua magnitud entre tots els que concorren en primera divisió.

No és sorprenent que l'afició oscil·le entre la desmoralització i l'emprenya-

ment, ni tampoc que es decante per l'esmentat Roig, atreta per un discurs populista que promet fer del València un campió, com ho va ser en la dècada prodigiosa de Lluís Casanova i posteriorment amb Julio de Miguel i Ramos

Ramon Romero. És el principal opositor a la candidatura de Roig.

Costa. Un missatge que, en suma, pretén esventar el complex d'inferioritat que llasta l'entitat, alhora que postula un equip guanyador i representatiu de tot el País Valencià. "Un gran equip per a un gran poble", predica el candidat.

Enfront d'aquest projecte innovador i no poc arriscat, han sorgit dues candidatures més, de les quals només en queda en lluita una, encapçalada per Ramon Romero i altres membres del con-

sell directiu que va dimitir. És la proposta continuista i animada per un únic propòsit: impedir que Roig arribe al càrrec. Tenen en contra seua l'opinió pública i el petit accionariat, que els considera culpables i còmplices de les desgràcies sobrevingudes. En canvi, compten, segons que sembla i diuen, amb el favor dels accionistes més poderosos, aquells que es van beneficiar de la distribució de títols antidemocràtica i avantatjosa ordida per Tuzón i els seus sequaços. També els beneficia la parcialitat de la burocràcia merenga. Però és molt probable que tots aquests suports no siguin prou per superar la insòlita mobilització que es va produint al si de la família valencianista.

Siga con siga, estem en vespres d'un tomb històric en el València CF. Si s'hi imposa el continuisme, serà una victòria pírrica i precària obtinguda contra la voluntat majoritària. Si s'hi imposa l'innovador Roig, no faltaran ocasions per a l'emoció i el risc, a banda que, amb ell, s'esboça un intent insòlit de nacionalitzar el club contra la seua vocació municipalista. Si l'elecció és neta, la conveniència i la justícia estaran del costat de la majoria.

J. J. Pérez Benlloch